

Τὸ παιδὶ στὸ ἔλατο τοῦ Χριστοῦ (Dostoyefsky Fyodor)

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Λογοτεχνία \(ποίηση & πεζογραφία\)](#)

Χειμώνας, πρωί. Ἐνα μικρὸ ἀγόρι ξυπνᾷ μέσα σ' ἕνα ὑγρὸ καὶ κρύο ὑπόγειο. Τουρτουρίζει ἀπὸ τὸ κρύο. Γυρίζει καὶ κοιτάζει τὴ μητερούλα του, ποὺ κοιμᾶται δίπλα σκεπασμένη μ' ἕνα λεπτὸ καὶ κουρελιασμένο πάπλωμα. Τὸ ἀγοράκι παρατηρεῖ τὴν ἀναπνοή της, ποὺ ὅσο ἀδύνατα κι ἂν βγαίνει, μόλις βγαίνει γίνεται ἕνα ἄσπρο συννεφάκι καὶ μετὰ διαλύεται.

Εἶναι ἄρρωστη καὶ τὸ ἀγοράκι ὅσο μικρὸ καὶ ἂν εἶναι νοιώθει, πὼς δὲν πρέπει νὰ τὴν ξυπνήσει, ἂν καὶ ἡ πείνα τοῦ τρώει τὰ σωθικά.

Ἐξω εἶναι γιορτὴ μεγάλη. Ἦρθαν τὰ Χριστούγεννα. Καὶ γι' αὐτὸ ὅλοι οἱ κάτοικοι τούτων τῶν ὑπογείων εἶχαν φύγει καὶ ἀκουόταν μόνο τὰ βογγητὰ μίας ἄρρωστης γριάς καρφωμένης στὸ παλιοκρέβατό της.

Ποιὰ τύχη ἄραγε νὰ ἔφερε ἐδῶ τὴ νέα γυναίκα μὲ τὸ ἀγοράκι της; Αὐτὴ φαίνεται τὶς μέρες αὐτὲς ἦρθε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία καὶ ξαφνικὰ ἀρρώστησε, ἴσως ἐπειδὴ στὸ δρόμο κρυολόγησε.

Οἱ ὥρες περνοῦν στὸ ὑγρὸ ὑπόγειο καὶ τὸ ἀγόρι κάποια στιγμὴ σηκώνεται διψασμένο καὶ κοντὰ στὴν πόρτα βρίσκει τὴ στάμνα μὲ τὸ νερό... πίνει καὶ χορταίνει τὴ δίψα του. Ψάχνει νὰ βρεῖ κανένα κομμάτι ψωμί... κάτι ἄλλο, οὔτε κὰν τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ νὰ ζητήσει... ἤξερε πὼς δὲν θα 'βρισκε. Μὰ τὴ φορᾷ αὐτὴ

οὔτε κὰν ψωμί κατόρθωσε νὰ βρεῖ.

Οἱ χειμωνιάτικες μέρες εἶναι πολὺ μικρὲς ἐδῶ πέρα. Ἡ νύχτα ξαναπλώνει γρήγορα τὴ μαυρίλα τῆς.

Αὐτὴ ἡ μαυρίλα τοῦ ἔσφιγγε τώρα τὴν καρδιὰ καὶ τὸ φόβιζε... ἔπειτα ἡ πείνα εἶχε γίνει ἀνυπόφορη. Κερὶ δὲν ἄναψε, ἴσως γιατί εἶχε σωθεῖ καὶ τοῦτο.

Ἄγγιξε τὸ πρόσωπο τῆς μητέρας του. Περίεργο! Ἦταν τόσο κρύο ὅσο κι ὁ τοῖχος. Αὐτὴ δὲν κουνήθηκε... τῆς ἔπιασε τὸ χέρι κι αὐτὸ πιὸ κρύο ἀπὸ τὸν τοῖχο. Ἦταν πεθαμένη.

-Τί κρύο ποὺ κάνει ἐδῶ μέσα, σκέφτηκε, τί κρύο!

Μὲ τὸν ἀχνό του προσπάθησε νὰ ζεστάνει τὰ δακτυλάκια του καὶ ψάχνοντας βρῆκε ἐκεῖ κάπου τὸ σκοῦφο του, τὸν ἔχωσε ὡς τ' αὐτιά καὶ σιγά-σιγά βγῆκε ἔξω, μὴ ξυπνήσει τὴν καημένη τὴ μητερούλα του. Θὰ ἔβγαινε πολὺ νωρίτερα ἀλλὰ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ γείτονα ἦταν ἓνας μεγάλος σκύλος καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ βγεῖ. Τώρα ὁ μεγάλος σκύλος ἔφυγε καὶ τὸ ἀγοράκι τρεχάτο βγῆκε στὸ δρόμο.

Περπάτησε ἀρκετά... Ἐπειτα σ' ἓνα σταυροδρόμι μπῆκε σ' ἓνα πλατὺ καὶ κατάφωτο δρόμο. Θεέ μου! Τί ὠραία, τί μεγάλη πόλη! Τέτοιο πράγμα ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκε δὲν εἶχε δεῖ ποτέ του. Ἐκεῖ κάτω ἀπὸ ὅπου εἶχαν ἔρθει ἦταν τόσο σκοτεινοὶ καὶ στενοὶ οἱ δρόμοι! Σ' ὅλο τὸ δρόμο ἔβλεπες μόνο ἓνα φανάρι κι ἐκεῖνο μισοσβησμένο! Ναί, ἐκεῖ κάτω ὅταν βράδιαζε, ὅλοι μαζευτόταν στὰ σπίτια τους. Ποῦ νὰ δεῖ κανεὶς τέτοια ὦρα ἄνθρωπο ζωντανὸ στὸν δρόμο. Μόνο τὰ σκυλιά, πολλὰ-πολλὰ σκυλιά, κοπάδια ὀλόκληρα οὔρλιαζαν καὶ γαύγιζαν ὅλη τὴ νύχτα. Μὰ πάλι ἐκεῖ κάτω εἶχαν ζέστη καὶ τοὺς ἔδιναν κάτι νὰ φᾶνε, ἐνῶ ἐδῶ... Ἄχ! Θεούλη μου! Μία φέτα ψωμάκι νὰ εἶχα νὰ μὴν πεινῶ πιά! Τί θόρυβος! Τί κόσμος! Τί κίνηση! Τί φῶτα! Μόνο νὰ εἶχε κάτι νὰ βάλει στὸ στομάχι του... ἀλλὰ τὰ δάκτυλά του, γιατί νὰ πονοῦν τώρα;

Μὰ τώρα τοῦ πονοῦν περισσότερο ἀπὸ τὰ χέρια τὰ δακτυλάκια τῶν ποδιῶν του. Δὲν μπορεῖ νὰ συμμαζέψει τὰ δακτυλάκια του, εἶναι τόσο κόκκινα, τόσο κόκκινα! Βάζει τὰ κλάματα κι ἀρχίζει νὰ τρέχει. Πίσω ἀπὸ ἓνα μεγάλο παράθυρο, φωτισμένο κι αὐτό, βλέπει ἓνα ἄλλο δωμάτιο. Γύρω ἀπὸ τὸ γεμάτο γλυκίσματα τραπέζι στέκονται τρεῖς κυρίες πλούσια, πολὺ πλούσια ντυμένες. Ὅποιος μπαίνει μέσα τοῦ δίνουν ἀπὸ ἓνα γλύκισμα. Ἡ πόρτα ὅλο ἀνοιγοκλείνει. Ὁ μικρὸς χώνεται κι αὐτὸς μέσα. Μία ἄσχημη φωνὴ χτυπᾷ στ' αὐτί του... «Χοῦ, χοῦ, ἔξω», νὰ ἔτσι, ὅπως διώχνουν τὰ σκυλιά. Μία κυρία σηκώνεται γρήγορα, τοῦ δίνει ἓνα κέρμα στὸ χέρι καὶ τὸ βγάζει ἔξω. Μὰ γιατί τὸν ἔβγαλαν ἔξω;... Πόσο τρόμαξε! Τὸ κέρμα πέφτει ἀπὸ τὰ χεράκια του, γιατί τὰ δακτυλάκια του εἶναι πιὰ ξυλιασμένα καὶ δὲν μποροῦν

νὰ τὸ σφίξουν... Τὸ κέρμα κατρακυλᾷ καὶ πέφτει ἀπὸ μίᾳ σχάρα, πού ἦταν κοντὰ στὴ σκάλα σ' ἓνα ὑπόγειο.

Τρέχει μὲ κλαμένα μάτια... μὰ ποῦ; Οὔτε τὸ ἴδιο δὲν ξέρει. Τρέχει, τρέχει καὶ μὲ τὸν ἀχνό του θέλει νὰ ζεστάνει τὰ χεράκια του, μὰ ποῦ νὰ ζεσταθοῦν. Νά, ἐδῶ στέκονται πολλοὶ μπροστὰ σὲ μίᾳ βιτρίνα καὶ χαζεύουν... Ἄ! Τί ωραία πού εἶναι! Τρεῖς κοῦκλες μὲ κόκκινα καὶ πράσινα φορέματα κάθονται γύρω στὸ τραπέζι σὰν νὰ ἦταν ζωντανές... σὰν νὰ μιλοῦσαν, καὶ ἓνας κύριος πάλι ἀπὸ κερὶ κρατᾷ ἓνα βιολὶ σὰν νὰ ἦταν ἔτοιμος νὰ τραβήξει τὸ δοξάρι... Νὰ εἶναι ἄραγε ζωντανό; Σκέπτεται ὁ μικρὸς καὶ βάζει τὸ δάκτυλο στὸ στόμα γιὰ νὰ λύσει αὐτὸ τὸ σπουδαῖο πρόβλημα. Τέτοιες κοῦκλες ποτέ του, μὰ ποτέ του δὲν ἔτυχε νὰ δεῖ. Τὰ ποδαράκια του πονοῦν ἀλλὰ βλέπει τὶς κοῦκλες πού εἶναι ἔτσι ἀστεῖες καὶ ξεχνᾷ τὰ κλάματά του γιὰ νὰ γελάσει.

Ξαφνικά τοῦ φάνηκε πὼς κάποιος χέρι ἀπὸ πίσω τοῦ ἔπιανε τὸ ροῦχο του... Γυρίζει νὰ δεῖ κι ἓνα ἀλητάκι τοῦ δρόμου τοῦ ἀρπάζει τὸν σκουῖφο ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ φεύγει, ἀφοῦ τοῦ δίνει μίᾳ ἀπὸ πίσω γιὰ νὰ σκοντάψει καὶ νὰ πέσει, ὅπως κι ἔπεσε. Οἱ γύρω βάζουν τὶς φωνές... βρίζουν τὸ ἀλητάκι ἐκεῖνο... μὰ κι αὐτὸς τρομάζει ἀπ' αὐτὲς τὶς ἄγριες φωνές, σηκώνεται ἀπὸ κάτω καὶ ὅπου φύγει, φύγει. Θεέ μου! Τί ἄγριες φωνές, τί ἄγριες φωνές!

Ποῦ τρέχει; Τί ζητά; Καὶ τὸ ἴδιο δὲν ξέρει.

Κάπου ἐκεῖ βλέπει μίᾳ πόρτα ἀνοιχτῆ, πού ἔβγαζε σὲ μίᾳ βαθιὰ καὶ σκοτεινὴ αὐλή. Δὲ θέλει πιὰ φῶτα καὶ κόσμος! Ἐδῶ εἶναι σκοτεινά. Προχωρεῖ μέσα πού εἶναι ἀκόμα πιὸ σκοτεινὰ καὶ ἡσυχα.

-Ἐδῶ εἶναι καλά, σκέπτεται. Κανένας δὲ θὰ μὲ βρεῖ. Βλέπει στὸ βάθος μίᾳ στοίβα καυσόξυλα καὶ πηγαίνει καὶ κάθεται σ' ἓνα ξύλο ριγμένο καταγῆς, συμμαζεύεται ἐκεῖ, κουλουριάζει ἀπὸ τὸ φόβο, ἄχ, τί φόβο, δὲν τολμᾷ νὰ ἀναπνεύσει.

Σὲ λίγο τοῦ φαίνεται πὼς ἔγινε τόσο καλά, μὰ πολὺ καλά! Δὲν πονοῦν τὰ χεράκια του οὔτε τὰ ποδαράκια του καὶ νοιώθει μίᾳ εὐχάριστη ζέστη νὰ χύνεται σ' ὅλο του τὸ σῶμα, τέτοια ζέστη σὰ νὰ ἦταν μπροστὰ σὲ μίᾳ μεγάλη θερμάστρα. Τέτοια ζέστη δὲν εἶχε νοιώσει ἄλλη φορᾷ... τὸ παίρνει ὁ ὕπνος.

Ἄχ! Τί ὁμορφα εἶναι τώρα... «θὰ κοιμηθῶ λιγάκι», σκέπτεται, «καὶ ἔπειτα θὰ πάω νὰ δῶ ἐκεῖνες τὶς ωραῖες κοῦκλες». Κι ἓνα χαμόγελο στέκεται στὰ χλωμά του χειλιάκια.

Ἀκούει τὴ φωνὴ τῆς μητέρας του, ποὺ τοῦ τραγουδᾷ τὸ νανούρισμα ποὺ τόσο τὸ ἀγαποῦσε καὶ πάντα τῆς ἔλεγε:

-Τί γλυκὸ ποὺ εἶναι μητερούλα, πὲς τό μου ξανὰ νὰ κοιμηθῶ! Καὶ ἡ μητερούλα τοῦ τὸ ξανάλεγε.

Τώρα τῆς λέει:

-Κοιμήθηκα μητερούλα μου, μὴν τὸ λὲς καὶ κουράζεσαι... τί ωραία ποὺ κοιμᾶμαι... τί γλυκὸς ὕπνος!

-Ἔλα λοιπὸν καὶ σὺ στὸ Χριστουγεννιάτικο δένδρο, τοῦ λέει μία γλυκεῖα μὰ ἄγνωστη φωνή. Δὲν εἶναι τῆς μητέρας του... εἶναι ἄλλη φωνή. Κάποιος σκύβει ἐκεῖ στὸ σκοτάδι καὶ γλυκὰ τὸν ἀγκαλιάζει κι ἀμέσως ὅλα φωτίζονται τριγύρω του.

-Τί ωραῖο Χριστουγεννιάτικο δέντρο! Ἀλλὰ ὄχι, δὲν εἶναι δέντρο, εἶναι κάτι πολὺ πιὸ ωραῖο, ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε δεῖ στὴ ζωὴ παρόμοιο ὄμορφο πράγμα.

Δὲν ἀκούει ἀπὸ πίσω του ἐκεῖνες τὶς ἄγριες φωνές: «Χού, χού», σὰ νὰ ἦτανε σκυλί.

Ἅλα τριγύρω του φεγγοβολοῦν, ὅλα λάμπουν καὶ γύρω χορεύουν οἱ κοῦκλες. Μὰ ὄχι... εἶναι κοριτσάκια κι ἀγοράκια ζωντανά, στὰ κάτασπρα ντυμένα... ποὺ ἔρχονται κοντά του, τὸ φιλοῦν, τὸ ἀγκαλιάζουν, τὸ παίρνουν μαζί τους. Ἡ μητέρα του τὸ βλέπει καὶ τοῦ χαμογελά...

-Μητέρα, μητερούλα, τί ωραία ποὺ εἶναι ἐδῶ!

Καὶ στὰ ὄμορφα ἐκεῖνα παιδάκια, ποὺ τὸ τριγυρίζουν καὶ τὸ φιλοῦν, κάθετα καὶ τοὺς διηγεῖται γιὰ τὶς μεγάλες κοῦκλες ποὺ εἶδε πίσω ἀπὸ τὰ παράθυρα. Τὰ ὄμορφα παιδάκια τὸ ἀκοῦνε, γελᾶνε καὶ παίζουνε μαζί του....

-Μὰ πῶς σᾶς λένε ἐσᾶς; Τὰ ρωτᾷει.

-Εἴμαστε τὰ παιδάκια τοῦ Χριστοῦ καὶ μᾶς ἔστειλε νὰ σὲ πάρουμε καὶ σένα κοντὰ στὸ Χριστουγεννιάτικο του δένδρο, γιὰτί αὐτὸς ἔχει πάντα ἓνα ωραῖο μεγάλο Χριστουγεννιάτικο δένδρο γιὰ ὅλα τὰ παιδάκια, ποὺ στὴ γῆ δὲν εἶχαν τέτοιο δένδρο.

Κι ὁ μικρὸς ἀκούει τὰ ὄμορφα παιδάκια νὰ τοῦ διηγοῦνται τὴν ἱστορία τους. Μία ἱστορία πολὺ ὅμοια μὲ τὴ δική του. Ἄλλα ἄφησαν τὸν κόσμον παγωμένα, ἄλλα νηστικά, ἄλλα ἀπὸ γροθιές, ἄλλα ἀπὸ ἀρρώστιες, γιὰτί κανεὶς δὲν τὰ φρόντιζε.

Τώρα, ὅλα τὰ πῆρε κοντά του ὁ Χριστὸς καὶ μαζί του γιορτάζουν τὰ Χριστούγεννα

καὶ εἶναι τόσο ωραία... τόσο ωραία!...

Πηγή: agiazoni.gr